

A földúton erősen tartotta Leka a kormányt, az árkok dobálták az autót. A nap a szemébe tűzött. Nem volt ellenző a kocsiiban a vezetőülés fölött, amit lehajthatott volna. Odaért a tanyához, kiszállt, kinyitotta a kaput, behajtott. Az udvaron leállította az autót.

Akkor hallgatott el a zene is. Mert különben végig egész úton üvöltött neki Rahmanyinov. Kiszállt, kinyitotta a hátsó ajtót.

Antal Balázs 39

JÓT TENNI MINDIG

A kapaszkodóról leakasztotta a vállfát. Felvette a sötétkék zakót a halványkék ingre. A vállfát bedobta az ülésre. Begombolta azt az egy alsó gombját. Megnézte magát a visszapillantóban. Hátrafésülte a haját. Zsebkendőt vett elő, megtörülte a homlokát. Visszament a kapuhoz, becsukta. A zakóban még melegebb volt. Kigombolta mégis az alsó gombját.

A kopár, kitaposott udvaron a szél az arcába seperte a homokot. Az inge gallérja alá. Megkerülte a tanyaházat. Hátul meglátta a lányt. Szia, Bea, köszönt rá, amikor odaért. A lány a szeme fölé tartotta a tenyerét. Helló, Lek. Leka vigyorgott. Legalábbis megpróbálkozott valamiféle jó arcot vágni. Kedveset. Mert különben tudta magáról, hogy baltafejű. A lány elengedett kézzel egyensúlyozott a mankón a térde csonkjával. A kitérített lepedők meg abroszok meg ágyhuzatok puffogva dohogtak a szélben közénk nyúlkalva, ahogy ott álltak egymással szemben. Látom, van dolgod bőven, mondta végül Leka. Van, bólintott rá a lány. Jól áll neked ez a ruha. Neked meg a zakó. Ó, nevetett Leka, Kösz!

Amikor Ivó előjött a tyúkrok, kacsák meg libák közül, a kezében tartott egy fiókát. Vagy csibét. Vagy ahhoz hasonlót. Kis koszos köténykét kötött maga elé az állatok között és a rosszabbik szalmakalapját viselte. A verejtéke koszos csíkot húzott a homlokán át le az arcába. Folyton törülgette a szemét. Bűdöset izzadt. Meg Leka is. Nézd ezt a kicsikét, tartotta Leka elé, Látod? Valami vegyszertől lehet. Szegény kiskacsa, mondta együtt érzően Leka. Nem nyúlt érte. Na igen, bólintott rá Ivó, Inkább liba. Tudod, hogy én nem értek hozzá, mondta végül Leka. Ivó elengedte a kislibát. Megkerülték a házat. A terasz ósdi parasztlócáit meg székeit por lepte. Ivó a lócára mutatott. Leka leült. Kemény volt, ha meg hátradőlt, törte a derekát. Ivó a kancsóból vizet öntött két pohárba. Kiitták. Ivó újra öntött. Leka a zakója zsebéből kivette a borítékokat. Az egyiket magánál tartotta, a többit letette Ivó elé. Abból az egyből összegumizott papírfecnit húzott elő. Széthajtogatta a papírfecnit, kibontotta közüle a pénzt. Ivó elé tolta a kis kerek nádasztalon. Ivó felgyúrte a rojtosra foszlott ingujját. Ránézett a pénzre meg a fecnire és bólintott. Elvetted a részed?, kérdezte. Most Leka bólintott. Ivó azt mondta, Hazudni

bűn. Leka meg azt, Tudod, hogy nem hiszek istenben. Ivó felbontotta a borítékokat, egyiket a másik után. Van, amire válaszolnom kell most egyből, mondta. Leka otthagya.

Leginkább hátul jöttek-mentek. Meg botorkáltak. A kiskertben
40 a vetemény közt csinált mindegyik, amit tudott. Amennyi telt tőle.

Leka majdnem mindenkit ismert. A lányt kereste. A szárítókötélnél már nem volt. Amikor Leka visszaért, Ivó azt mondta, Jön majd egy új ember a héten. Leka várt. Rendezzem?, kérdezte. Szeretnék megkérni rá, bólintott Ivó, Ha nem gond. Nem gond, felelte Leka. Kiválogatták a számlákat a levelek közül. Ivó elment és felírta a villanyóra állását. A cetlit Leka berakta a számlák meg az új emberről szóló levél közé a zakója zsebébe. Azután a postázandó leveleket is előhozta Ivó.

Megittak még egy pohár vizet, azután bementek a házba. Odabent lépni is alig lehetett a sűrűségtől. Nemcsak a hálósákok, a tábori ágyak, a matracok meg a kisebb-nagyobb orvosi segédeszközök miatt. A falaknál túlsúfolt polcok álltak. Könyvek, újságok, magazinok. Kihajtható brosrák, színes füzetek, gyűrt papirosok. Szentképek, olvasók, keresztek, füstölők. Egy szép monstrancia. Búcsúi körmenet zászlai. A kiskonyha felőli ajtón kimentek. A gádor lépcsőjén leereszkedtek a pincébe. Ketten kétfelől megragadták a hűtőládát, és újra átvágva a házon, elvitték Leka kocsijához. Leka felnyitotta a csomagtartót. Elmentek a másik ládáért is. Leka szétnézett, látja-e valamerre a lányt. Nem látta. Ivó kinyitotta neki a kaput.

Leka emeleti irodájának az ablaka a tűzéptelepre nézett, bár a másik oldalról külön bejárása nyílt. A tűzéptelepen túl az erdő egy keskeny nyúlványa, amögött meg egyből a városi szennyvíztisztító ülepítő medencéi. Látszani nem látszottak ugyan még az emeletről sem a fáktól, de az ablakot akkor sem lehetett kinyitni. Ha muszáj volt, az ajtóval szellőztetett. Meg a ventilátort zúgatta egész nap.

Amikor a felvásárló megérkezett, nem találta meg a bejáratot. Félreállt a tűzéptelep beállóján és onnan felhívta Lekát. Leka lement az emeletről és kiballagott elé. Akkor vette észre a felvásárló a másik kaput. Jól el van dugva itt maga, mondta Lekának. Én ezt szeretem, vont vállat Leka. A felvásárló behajtott a kapun a furgonjával. Leparkolt Leka autója mellé. Leka felnyitotta a csomagtartót. Szép áru megint, biccentett a kövér ember. Cserzett arcában a szája széle szögletesen fölmeredt. Az ajka felfelé fordult. Mint mindig, mondta tovább, Mindet átveszem. Leka hallgatott egy sort. Úgy érti, a gyümölcsöt? Nem, a tojást, a tésztát is. Mindent. Ezzel is foglalkozik?, kérdezte Leka. A kövér felvásárló vállat vont, Segítek magán, maga meg segít rajtam, mondta, Tudom én, hogy magának mennyi baja van ezzel. Ha meg egyezünk, én megkímélem tőle.

Felmentek az irodába. Leka hellyel kínálta a kövér felvásárlót. De meleg van magánál, mondta az ember. Leka bekapcsolta a ventilátort és beállította, hogy pásztázzon kettejük közt. Miről van szó? Kellene valami meló a fiamnak. Leka hallgatott. Nehezen megy a visszailleszkedés?, kérdezte aztán, Vannak rehabilitációs programok, tette hozzá. A kövér 41 felvásárló legyintett. Akárhogy is, nem veszi fel senki rendes munkára a sittest, mondta, Nincsen mit csinálni. Akkor mire gondol?, kérdezte Leka. A kövér felvásárló megnyalta a görbe ajkait. Maga tudja, hogy ért az autókhoz, mondta, Azt meg én tudom, hogy van a maga üzlete a sóskúti szerelővel. Leka felemelte a kezét, Nincsen semmilyen üzletem. A kövér felvásárló hallgatott egy sort. Leka meg ott ült vele szemben feltartott kézzel. Azért be tudja ajánlani?, kérdezte végül a felvásárló. Azért be tudom, bólintott egy idő után Leka.

A vasútállomás előtti parkolóban várt kevéssel sötétedés előtt. Amikor meglátta az ukrán rendszámú autót a visszapillantó tükörben, elővette a kesztyűtartóból a tárcáját. Kiszállt. Az autó leparkolt a kisvendéglő hátuljánál, ahol az utasokat szokták fogni. Leka odament a sofőrhez. Megkocogtatta az ablakot. Hátul ott ült a lány. Az ölében kicsi hátizsák. Leka kifizette a sofőrt. Az kinyitotta a hátsó ajtót és aztán a csomagtartót. Leka mosolyogni próbált, köszönt a lánynak, hogy Jó napot. Az semmit sem reagált. Akkor Leka azt mondta, Dobrij gyeny. Ennyire emlékezett, és gyanította, hogy erre is rosszul. Azt mondta magában, Ezt mért nem írták meg a levélben. Azt is mondta magában, hogy De kár, hogy nem vettem zakót. Meg kék inget. A lány végül kiszállt. Leka odament a csomagtartóhoz. A sofőr ránézett. Tessék?, kérdezte. Csak a csomagokat akarom elvinni. A sofőr azt mondta, Nincsen semmilyen csomag. Csak ő, meg ami nála van.

Leka beültette a lányt az autóba. A sofőrülésből hátrafordult. Megpróbálkozott megint a mosollyal. Én Lek vagyok. Minyá-zavút Lek. Hirtelen ez is beugrott annyi év távolából. A lány ránézett. Te Ibolya vagy, mondta neki Leka, Az magyar név. A lány nem szólt, a szeme se rebhent. Az a beesett, karikás, elgyötört szeme. Leka gyújtást adott, kifarolt és kikanyarodott a parkolóból. Nem hajtott messze. Az állomásra merőlegesen kifutó utca egyik nagy háza előtt megállt. Felmentek a legfelső emeletre. Leka kinyitotta az ajtót. Nem tudta, hogyan mondjon most akkor bármit is ennek a lánynak. A magyar nevű Ibolyának. Azzal a jó alakjával. Több minden már tényleg nincsen, ami beugorhatna. Mutatta neki, hogy kerüljön beljebb. Odabent az egy-szobás lakásban leültette a nagy plüssfotelbe. Megmutatta neki a hűtőt. A hűtőben az ételt, az italt. A kezébe nyomta a távirányítót. Elővett a szekrényből egy nagy puha törülközőt. Egy fürdőköpenyt. Valami olyasmit próbált

mutogatni, hogy itt nyugodtan legyen. De hát ezt talán egyedül ő tudta csak. Odaállt a lány elé, megvárta, hogy az az arcába nézzen, és akkor elmondta lassan, tagoltan, az arca izmainak minden mozdulatára nagyon koncentrálna, hogy maradjon nyugodtan, érezze otthon magát, és hogy ő majd visszajön érte. Kiment és rázárta a lányra a lakást.

Beült az autóba. Egy kicsit elgondolkodott, mielőtt gyújtást adott volna. Hogy ilyenkor még hova mehetne el. A bevásárlóközponthoz hajtott. Bement a női ruha osztályra. Akkor gondolkodott el a méreten. Meg hogy tulajdonképpen magával hozhatta volna. Vagy visszamehetne érte. Bár nem úgy nézett ki, mint aki örülne most a vásárlásnak. A még további tördésnek. Végül az egyik fiatal eladót kérte meg, hogy mutasson dolgokat a maga méretében. Bár egyáltalán nem tudta felidézni, teltebb-e, karcsúbb-e, magasabb vagy alacsonyabb az az Ibolya ott a tetőtéri garzonban. Csak hogy az eladólánynál sokkal jobb alakja van. Azért vett egy váltás ruhát. Nem nagy dolgokat.

Visszahajtott a házhoz. A lány azalatt még nem tisztálkodott meg. Nem evett. Az ablakban állt a farmerében meg az emblémás felsőjében, mert még csak ingre sem vetkezett, pedig a tetőtérben fojtogató meleg volt. Ablakot sem nyitott. Leka most kinyitotta. Letette neki a szatyor ruhát. Nem tudta mit csináljon. Végül fogta magát és otthagya. Búcsúzasképpen intett és mosolygott. Vagy legalábbis megpróbált. Megint rázárta az ajtót. Még akkor is nagy levegő kellett hozzá neki, hogy tényleg elinduljon.

Reggel az irodában ment a rádión a komolyzenei adó. Leka a kis hátsó helyiségben a kempingtűzhelyen rántottát készített. Kiszedte műanyagtányérba, visszament vele az ómódi íróasztalához. Megreggelizett. Még atlétában volt. Magára próbált egy-két inget a kis helyiségbeli mosdó tükre előtt. Meg a zakót. Elöl két oldalt kopaszodott a különben eleve göndör haja, úgyhogy egyszerre volt dús meg kopár a feje tőle a tükörben. Szerette hátrafésülni az egészet, ahogy volt, és úgy beszélni. Kiöblítette szájvízzel a száját. Az ajtót nyitotta, amikor megszólalt a telefonja.

Egy pillanatig ott állt a küszöbön a kezében a mobillal. Magántelefon volt kiírva, vagyis a számot letiltották. Visszacsúsztatta a zsebébe. Átlépte a küszöböt. Félig behúzta az ajtót. A kezét nem húzta ki a zsebéből. Végül amikor kihúzta, a telefon benne volt. Halló, mondta Leka. Visszafordult az irodába és az asztalhoz sietett. Felkapott egy tollat az asztalról, a jegyzetömbhöz hajolt. Mondjad, mondta a telefonba. A tömb legfelső lapjára írt. Amikor letette, odalépett az ajtóhoz, amit az előbb nyitva hagyott, és most becsukta. Már menet közben levette a zakót magáról és az asztal szélére lökte.

Az első számon, amit felhívott, nem tudtak neki mondani semmit. A másodikon már útbaigazították. A harmadikat hiába hívta, nem vette fel

senki a telefont. Mi a faszom, alszotok, bazmeg, dörmögte maga elé. Megpróbálta egypárszor még. Azután abbahagyta. Szedelőzködni kezdett. A zakót majdnem az asztalon felejtette, úgy lépett vissza érte. Megnézte a karóráján az időt. Húsz-huszonegy perc már eltelt.

A kertek irányába fordult ki az autóval a lehajtóról. A táblánál 43 letért a főútról a tanyák felé. Az első leágazásig tartott a bitumen, a hídon túl csupa kő meg homok az út. Leka gyorsan hajtott. A kocsi mögött por szállt. Dobálták az árkok, a kátyúk, a zombékok. Egypár vénasszonyt mellőzött el meg néhány mezőgazdasági gépet. Azután megint bitumenútra ért.

A műhely a telep meg a falu között üzemelt a régi tűzoltószer-tárban. Menetközben Leka odacsöngetett párszor, de amazok egyszer sem vették fel. Amikor odaért, egyből a főnökhöz ment, a szerelőkkel hangot nem törődött. A műhely vezetője azt mondta, Az a két gyerek hozzám még ide se ért. Hívd őket, hogy ne is jöjjenek most már, mondta neki Leka, Forduljanak vissza. Vegyenek valami drágább whiskyt vagy ilyesmit, és hagyják a hátsó ülésen. Nincsen azoknak pénzüik ilyesmire, mondta a műhelyvezető. Kerítsenek, mondta Leka, Pontosan ugyanoda parkoljanak le. Húsz percük van rá. Nem feszülhetek meg, tárta szét a kezét a műhelyvezető. De pedig megfeszülhetnél, mondta neki Leka.

Már a visszaúton járt. A városba vezető úton. Elért lassan az irodájáig. Percenként ránézett a telefonjára. De az nem szólalt meg. Végül félreállt a tüzép előtti bekötőútra. Egy darabig várt ott. Amikor a telefon végre megcsörrent, felkapta. Nem lett jókedve attól, amit hallott. Visszatolatott az útra. Menetközben felhívott egy számot. Azután a nagypiacig vezette el az autót.

A két tag, aki a hullámlemez kapunál állt, előbb nem akarta beengedni. Azután mégis. Leka félreállította az autóját és aztán kiszállt. Körüljárta a kavicsos udvart. A murva csak úgy sercegett minden lépésére. Végül megállt az autó előtt. Meggondolta, hogy bemenjen-e az irodára. De aztán inkább leereszkedett félfenékkal a motorháztetőre. Úgy, hogy az irodából lássák. Nem sokat várt, jött egy fickó, a nyomában meg a másik. Mind a kettő oda őfeléje tartott, és olyan nagyon nem örültek, hogy ő ott ül. Eléggé fiatal gyerekek voltak még. A hátulsót Leka ismerte már. Faszikám, szólt rá, amelyik előrébb tartott. Leka tudta, hogy a balesete óta, amikor az állkapcsa szilánkosra tört, olyan nagyon nem kell erőlködni az ilyenkor megfelelő tónushoz. Basszátok meg, fiúk, mondta.

Ahogy leparkolt a ház alatt, mindjárt látta, hogy valami nincsen rendjén. Lomtalanítás már régen volt. Most meg ruhák szanaszét a járdán. Meg a csenevész fák felső ágán. Azután valamelyiket felismerte. Már bőven tartott a délután.

A lány a rázárt lakás romjai között feküdt a vetetlen ágyon, kisért szemmel. Mindent felforgatott és kihányt a szekrényből. A szekrényajtók lógtak a zsanérokra. Nem viselt nadrágot. De Leka nem azt nézte, hogy milyen formás a bokája, hanem a vért. Megijedtél, dadogta, Mondtam, hogy nem lesz
44 semmi baj. Mondtam, hogy visszajövök. A karja is csupa kék-zöld volt. Hogy már nem volt rajta a felsője, látszott. Meg a fájdalom és a keserűség a szemében. Nem tudtam jönni eddig. De siettem, ahogy tudtam.

Leka ráerőszakolta a váltás ruhát. Miután nedves törülközővel valamennyire megtisztogatta. Azután beültette a kocsiába. A lány a mosdatásnál még nagyon ellenkezett. Az öltöztetésnél már nem annyira. Most meg már csak tűrte az egészet. Hogy Leka keresztülkanyarog vele a városon a magánrendelőig. A doktor az ügyfele volt. És akkor a lány azt is tűrte, hogy az orvos megvizsgálja.

Nincsen még huszonnégy órája sem a dolognak, csóválta meg a fejét a doktor. A sofőr volt?, kérdezte Leka a lányt. A lánynak peregtek a könnyei. Se nem bólintott, se a fejét nem rázta. Szájáról olvas?, kérdezte a doktor. Az enyémről ugyan nem, felelte Leka. Azután nem kérdezett többet. Az orvos sem. Feljelentést kellene tennem hivatalból, mondta az orvos. Ha mindenért feljelentést tenne mindenki, se te, se én nem lennénk itt, mondta neki Leka. A kórházba mindenképp be kell feküdnie. És azt hogy?, kérdezte Leka. Meg tudom oldani, bólintott az orvos. Rendben lesz minden. Persze mint magánbeteg. Értem én, mondta Leka, Majd megegyezünk.

Később visszament a házhoz, hogy rendet tegyen. A ruhák nagyját az utcáról addigra eltüntették. Vagy a kukába hordták, vagy élelmes szegények jártak arra, már mindegy volt. Amúgy sem tudta, hogy most mit kezdjen ezzel az egésszel. Bejelentették volna a lakók. Akkor lett volna aztán bajban. Nem nagyon csinált semmit sem végül a lakásban. Becsukta az ablakot. Egy napot kibír az irodában még, úgyis az volt a terv. Csak akkor gondolkodott el a dologon, amikor ezt az Ibolyát meglátta tetőtől talpig. Hogy talán lehetne másképpen is. De most már ennek löttek.

Végül még aznap kiment a tanyára. Már késő délutánra járt és az út oda-vissza három órát is eltartott. De ezt most akkor is meg kellett tenni. Nincsenek papírjai, mondta Ivónak. Dehát ki szedte el tőle? Ha jól sejtem, írástudatlan is, mondta Leka, Úgyhogy nagyon nehéz lesz megtudni őtőle. Nem, rázta a fejét Leka, Ukránul ír, olvas. Azzal sokra megyek, bólintott rá Leka. Hogy hozta át a sofőr papírok nélkül?, kérdezte aztán Ivó. Nem tudhatom, vont vállat Leka. Lehet, hogy itt történt a dolog, tűnődött el Ivó, Ideát vették el tőle. Minden lehetséges, mondta Leka, De ha így van, akkor a sofőr csinált vele valamit, mondta végül Leka. A sofőr? Az hát, bólintott Leka. Ilyenkor sajnálom, hogy Isten nem ver bottal, mondta Ivó. Isten nem, bólintott rá Leka.

Most akkor hogyan tovább?, kérdezte Ivó. Óvatosabban kell kezelnem a dolgot, mondta Leka, Több időre van szükségem. Értem, bólintott Ivó. Addig nem hozhatom ide. Ezt, gondolom, megérted. Hát persze, hogy megérted.

Amikor bepakolták a csomagtartóba a friss árut, Leka megkérdezte Ivót, Beát hol találom? A zakóját megviselte a délelőtt meg a délután, úgyhogy csak ingujjban ment ki a csúrhöz. Emil, a törpe fiú fát vágott, pár nő babot meg borsót fosztott meg mindenféle zöldségekkel bibelődött. Bea is ott ült köztük. Jó napot, sziasztok, köszönt rájuk Leka. Leginkább észre sem vették, hogy ott járt. Nem vették volna észre az atomvillanást sem. De Bea igen. Meg Emil. Leka látta, amikor ők ketten összenéztek.

Késő sötét éjjel ért vissza az irodájához.

Mindennap meglátogatta a lányt a kórházban. Próbálta nagyon artikuláltan elmondani neki, hogy a balesete óta beszél másképpen. Ilyen furcsán erőlködve. Mert csak így tud. A hangszálai is megsérültek. De az persze a lánynak teljesen mindegy volt. Hanem az állkapcsa mozgása az nem. Elmondta neki, hogy egy jó emberen múlt akkor az élete. Aki véletlen arra járt, és segített rajta. És hogy majd Ibolya is fog találkozni azzal az emberrel. Hogy mindent megtesz majd ugyanúgy őerte is az az ember, ahogy Lekáért megtette. Hogy most már jó élete lesz, ha innen kiengedik, és elviszi Leka a tanyára. Sokat fognak majd találkozni, mesélte Ibolyának, mert ő azóta igyekszik segíteni annak az embernek mindenben, amiben csak lehet. Mindennap azt érezte, hogy azért lassan sikerül megértetnie magát. Azt is elreszelte a morgó hangján, hogy az Ibolya milyen szép név. Hogy biztos nagyon jó dolog lehet ilyen szép névvel élni a világban. És hogy biztos még ez is hozzátesz valamennyit a szépségéhez, noha már eleve név nélkül is nagyon szép különben. Akkor azt mondta magában, mikor érezte, hogy ebbe belebonyolódott, még szerencse, hogy nem érti. Aztán meg elszégyellte magát, és azt mondta megint magában, hogy Ja, jó dolog lehet neki így élni a világban. Kurva jó lehet tényleg.

Vitt neki virágot. Gyümölcsöt. Édességet. A nővéreknek pénzt gyűrt a zsebébe. A lány lassan megnyugodott. Keveset tudott kommunikálni, úgyhogy a nővérek meg az orvos azt még ha éppen tudták is, valami fáj-e neki, azt már nem nagyon, hogy mije, vagy hogy milyen a közérzete. De jobban nézett ki, azt látták mindannyian. Aztán a doktor azt mondta Lekának, Hanem abba belenyugodni, ami ezzel a lánnyal történt? Szégyen gyalázat!

Leka leült a lánnyal szemben, és jelezte, hogy nagyon figyeljen rá. Közben meg fogalma sem volt róla, hogy árt-e ezzel a dologgal neki. Abban

biztos volt, hogy használni nem használ. Lassan, nagyon figyelve tette fel a kérdést, hogy a sofőr volt-e. Ibolyán is látszott, hogy odafigyel. De nem tudta. És akkor elmondta újra. Azután Ibolya bólintott. Csak éppen arra nem mert volna mérget venni Leka, hogy tényleg értette-e. Hogy mire is

46 bólintott rá. Másnap megint előlről kezdte. Ibolya rázta a fejét. Harmadnap bólintott újra.

Leka másnap reggel elment a nagypiacra. A hátsó fertályig meg sem állt, ahol a régi KGST-országokból érkezők árultak mindenféle vacakot, azután addig járkált, ameddig rá nem bírta szánni magát, hogy valakit megszólítson. Az árusok gyanakodva néztek a rossz arcú, baltafejú, krákogó emberre. Hogy vajon mit akar. Senki sem volt hajlandó elmenni vele. Egy az, hogy nem nézett ki valami bizalomgerjesztően, de még inkább az, hogy a boltot vinni kellett. Végül egy ember beajánlotta a nagyfiát. Jó pénzt alkudott ki érte. A kertváros szélső utcájára kellett elmennie a fiúért, ahol egy félig kész házban szálltak meg a piacozók, többen, mint ahányan különben befértek volna. Egyetlen udvari budi jutott annyi sok emberre. Előre oda kellett adnia a pénzt, de mégsem sejtette, amikor a kórháznál kiszálltak, hogy a fiú meg fog lógni. Akkor Leka végül is megértette, hogy a dolgot nem oldhatja meg másképp sehogy.

Buneckinél mindig fény volt este. Az egész házat kivilágították. Leka leállt a kerítés előtt. Aztán csak ült az autóban sokáig. Amíg meg nem kocogtatták a fejénél kintről az ablakot. Valami baj történt, uram?, szólt be egy nagydarab pasas, amikor a szélvédőt letekerte, Vagy mi tetszik? Semmi baj, felelte Leka. Jó estét, ügyvéd úr, mondta akkor a férfi, Elnézést, nem ismerem meg az autót.

Odabent halk zene szólt. Leka a bárpultnál bemondta, hogy Maricát keresi. Leültették, várnia kellett. Leka egész végig maga elé bámult, mint aki nem akar semmit sem látni. Azután a lány egyszer csak mögéje lépett és megérintette a vállát. Nahát Lek, már mióta nem jöttél el hozzám, mondta. Felmentek a szobájába. Leka ott mondta meg, hogy most végül is másról van szó. Teljesen másról van szó, vagy csak másról is szó van?, kérdezte a lány. Már a ruháját gombolta.

A rákövetkező nap engedték ki Ibolyát a kórházból. Leka új inget vett és abban ment el Maricáért a Bunecki házához közel eső sarokra. Ugye nem mondtad Jósának?, kérdezte Leka egyből, amint beült mellé a lány oda előre. Nem is láttam már mióta, felelte Marica. Nagyot ásított. Napszemüveget viselt, mert nem akarta, hogy a mokaikat meglássák.

Amikor már egy ideje bent voltak, és Ibolya felvette az utcai ruháját, Marica azt mondta, Már látom, miért félted. Biccentett. És azt is, hogy miért van másról szó most már miközöttünk. Hát, kezdte Leka, de mindjárt meg is

akadt, mielőtt folytatta, Egy kicsit másképpen érzek, bólintott rá végül. Az arcodra van írva, hogy nem is olyan kicsi az a kicsi. Az arcomra, ja, morogta neki végül Leka, Arra a kurva jó arcomra. Marica írogatott azelőtt meg azután a papírra mindenféle krikzkrakszokat Ibolyának, és fordította le Lekának, amit Ibolya leírt. Leka szép lassan rájött közben, hogy Maricának azt a kérdést nem fogja bemondani. Megtudnák. Össze tudnák rakni. Várjunk még velem. És hogy akkor tulajdonképpen majdnem felesleges is volt. De most már mindegy.

Elmentek ruhákat vásárolni. Azután megebédeltek egy helyen hármasban. Azután Marica azt mondta, hogy neki most már vissza kell mennie. Kérlek, kérdezd meg tőle, hogy nem baj-e, ha a lakásba viszem vissza, mondta Leka. Milyen lakásba? Tudni fogja. Azt írja, nem baj. És hogy nagyon sajnálja. Segíteni akar neked rendbe hozni. Mi történt?, kérdezte végül Marica. Semmi. És meg is mondhatod neki, hogy azzal ne törődjön. Mindent elrendeztem. Csak az a lényeg, hogy neki nem baj-e. Marica azt mondta, Nagyon úgy látom, hogy neki már semmi sem baj, amit te szeretnél. És le tudja már olvasni nagyjából a szádról, hogy mit mondasz. Ő meg majd lerajzolja neked, ha valamit nagyon akar. Le tudja olvasni?, kérdezte hitetlenkedve Leka, Mióta? A kórházban hozzászókkott, felelte Marica. Leka azt mondta magában, hogy Akkor rendben. Akkor már tudok mindent.

Mi a szándékom veled?, kérdezte végül még Marica, mikor már a sarokhoz odaértek, ahol Leka felvette reggel. Amikor Leka nem szólt semmit, akkor rákérdezett, Csak nem a szentekhez viszed? Ne beszélj így rólok! Te tiszta hülye vagy, Lek, hallod? Mért volnék hülye? Ott segítenek neki. Neked is segítenének. Nekem?, csattant föl Marica, Ugyan mi az apjuk faszával? Szerinted idióta vagyok? Vagy fogyatékos? Addig nem volt velem bajod, ameddig belém raktad!

Amikor végül kiszállt a kocsiból, Ibolya riadtan nézett Lekára. Semmi baj, mondta Leka és a kezével is jelezte, Marica egy kicsit heves. Gyere ülj ide mellém előre, mondta és megveregette maga mellett az ülést. Ibolya átült. Te vagy az első lány ebben az autóban, aki mellett nyugodtan hallgathatok zenét, kacsintott Ibolyára és csutkára feltekerte Rahmanyinovot, ahogy az utcából kifordultak. De alig tértek még rá a főútra, a lány odanyúlt a lejátzóhoz és letekerte a hangerőt. Leka ránézett. A lány kacsintott és elnevette magát.

Odaértek a ház alá. Leka figyelte a lányt, hogy nem lesz-e mégse valami baj. Kiszálltak. Felgyalogoltak a tetőtérbe a lépcsőn. Leka kikulcsolta az ajtót. Bementek. Leka odabent villanyt gyújtott. A szobában előre bevetett ágy, törülköző, papucs várta a lányt. Leka lepakolta a kezéből a szatyrokat a

ruhákkal. A hóna alól a cipősdobozt. Még mindig nem tudta, kibírja-e ott Ibolya, most, hogy már látja. És nem valahol máshol kell elgondolnia a dolgokat látatlanban.

Amikor indulni akart, a lány az ajtó elé állt. Leka először azt hitte, hogy valamire szüksége van még. Vagy kérdezni akar. Azután megértette, hogy azt akarja, maradjon ott vele. Lekának úgy vert a szíve a mellkasában, hogy el bírta gondolni, a lány is meghallja azt. Azután meg rájött, hogy semmiképp nem fogja meghallani.

Aztán arra is rájött, hogy akivel ilyesmit tettek, az most nem vágyik semmi hasonlóra. Leka a fotelban aludt. Amikor a lány éjjel felriadt, arra felébredt ő is. Nem volt kényelmes ott neki, úgyhogy szinte ébren volt még. Akkor a lány magához hívta. Külön takaró alatt aludtak, de Leka így is tudta, hogy nem fogja már elereszteni sehová sem.

Két nappal később az irodájában kapta a hívást a határátkelőből. Azt kérdezte volna legszívesebben, hogy Hogy a fenébe tartott ilyen sokáig? De nem forszírozta a dolgot. A jegyzetömb felső lapjára mindent gondosan felírt, amit hallott, azután lerakta. Kihúzta az íróasztal jobb szekrényének a középső fiókját a sínből. Leguggolt, kitapogatta a ragasztószalagot. Nagy nehezen előhalászta a telefont.

Autóba ült. Kihajtott a városból. Leállt valahol a semmiben a földúton. Elővette a telefont, bekapcsolta. Megvárta, amíg az ukrán rendszer roaminog. Azután benyomkodta a számsort. Elsőre félretárcsázott, mert rosszul emlékezett az egyik számra. Az ilyesmi számokat nem szokta senki elmenteni a telefonjába, akinek csepp esze is van. Azután várt.

Aznap hajtott ki a pusztán keresztül a tanyára. Üvöltött közben a zene. Ivónak nem tetszett a dolog, hogy még mindig nincsenek rendben a lány papírai. De egyetértett vele, hogy addig nem lenne szerencsés idehozni. Így is mindig a nyakukra járnak a szektásodás miatt.

Végül berakodtak. Búcsúzaskor Ivó azt kérdezte, De azért minden rendben van ezzel a lánnyal, ugye? Persze. Azt írták, hogy nehéz élete volt, mondta Ivó, Láttad a levelet. Nem tudok oroszul, vont vállat Leka, De szerinted az hogy lehet, hogy szájról olvas magyarul, írni-olvasni meg csak ukránul tud? Nem volt odaát magyar intézet siketnémáknak, felelte Ivó, Nehéz élete volt, mondom. Mikor lesznek meg a papírok? Most már hamarosan.

Hazafelé megint Rahmanyinov csutkán. Azért amíg a lakatlan pusztán hajtott keresztül, hosszú percekre a dudára is rátenyerelt monoton aláfestésnek a zenéhez.

A felvásárló telephelyén almásládák tornyai szegélyezték a kerítést. Leka behajtott a nagy kopár udvarra az épület elé. Behúzta a kézféket, mert a telep

emelkedőre épült. Lassan csinált mindent. De nem jött ki senki a nagy kitért ajtón a keresztlétről a küszöbig lecsüngő színes csíkokat félrehajtva. Hangosan vágta be a kocsiajtót. Hátrament. A csomagtartó előtt megállt. Akkor se jött ki senki. Felnyitotta. Lecsukta. Bement az épületbe. Tárva nyitva az ajtó, az ablakok, de sehol senki. Már kifelé ment, amikor a hátsó ajtón bejött a felvásárló. A jó bűdös kurva anyját magának, mondta a férfi Lekának.

Magának van képe idejönni? Belekeverte a fiamat, oszt még idejön? Leka csak nézte. Mibe kevertem én a fiát? Nem tudja, mi?, csattant fel a kövér ember. Csak azt tudom, miből rántottam ki, mondta Leka. Kirántotta saját magát, vágta rá a felvásárló, Őt meg bennehagyta. Nem hagytam benne. És különben is maga akarta, hogy bevegjem. Akkor a kövér felvásárló már kivicsorította az egész fogsorát, hogy az amúgy is görbe szája szélét még jobban felhúzta. Mit akartam én?, sziszegte, Hogy őt dobja oda koncnak? De ne féljen, megmondtam a fiamnak, hogy menjenek el mind a ketten, és mondják el neki. Micsodát?, kiáltott fel Leka. Ne hagyják magukat hülyére venni. Tisztázzák ezt a dolgot az öreggel, mielőtt még maga telebeszéli a fejét.

Leka már ki se kapcsolta a lejátszót a kocsiájában. Úgy farolt ki már a felvásárló telephelyéről is, és aztán úgy állt meg a piros lámpáknál, hogy a hangszóróban üvöltve verték a zongorát meg rángatták a vonót a húrokon. Mindenki odanézett. Ha a tucc-tucc zene megy nála is, mint annyi más autóban, akkor nem néznek oda. De ki az a hülye, aki ilyet hallgat? Odanéztek, és egyből látták, hogy egy rosszarcú félkegyelmű.

Azt gondolta, hogy jól körülnézett a háznál, mielőtt leparkolt. Aztán a semmiből mégis ott termettek mellette hárman, amikor a lépcsőház bejáratát kulcsolta ki. Na helló, Lek, köszönt rá Bunecki. Józsi, mondta ő. Jó, hogy látlak, bólintott Bunecki. Megvárta, amíg Leka végül kinyitja az ajtót, aztán ő meg a két embere felballagtak vele a lépcsőn a tetőtérbe.

A lány feküdt. Mintha őrájuk ébredt volna. De hát őtöle lehetett volna rugdosni is akár az ajtót. Még mindig sokat aludt. Ágyban töltött egy-egy egész napot. De nem nagyon is tudott különben mást csinálni. Leka bezárva tartotta, ki se mehetett. Nahát, gyönyörűségem, mondta mindjárt Bunecki, és odalépett az ágyhoz, Nem akartunk felébredteni. Ő, kezdett bele Leka, de nem tudott mit mondani. Azalatt Bunecki jóindulatúan lehajolt a lányhoz és az álla alá tette az ujját, hogy a fejét megemelje. A lány elrántotta a fejét. Nem kell tőlem megijedni, mondta Bunecki. Azután megfordult Leka felé, Azt hittem, egyedül élsz még mindig. Ő csak átutazóban van itt. Na és hogy hívják kegyedet, fordult megint a lányhoz Bunecki. Ibolyának, mondta Leka. És nincs neki nyelve, vagy mi van? Az van, mondta Leka, Nincs neki.

Bunecki csak egy pillanatra hőkölt meg, de Leka mindjárt azt mondta magában, Összerakta. Micsoda pazarlás, mondta Bunecki. Csóválni kezdte a fejét. Micsoda veszteség. Aztán meg azt mondta, Ugyanakkor meg, ez a test, ez az arc, és még csak nem is beszélhet. Te meg odaadod a szenteknek.

50 Jóska, mondta Leka, és odalépett ő is az ágyhoz. A másik oldalra kerülve lehajolt Ibolyához és megfogta a kezét. Az arcába nézett és lassan azt mondta, Nincsen semmi baj. Egy barátom van itt. Nem akar rosszat. Csak maradj nyugodtan. Az lenne a legjobb, ha visszaaludnál. Szájáról olvas?, kérdezte Bunecki. Leka bólintott. Főnyeremény, Bunecki vigyorgott.

Jóska, nézd, kezdett bele Leka, Tudnod kell, hogy elbaszták. Nagyon. Tudnod kell, hogy én ilyet nem mondok nekik. Tudom, bólintott Bunecki. Azonnal intézkedtem, mihelyt megtudtam. Sajnálom, hogy elkéstek. Megmondtam nekik, hogy kárpótoljanak. Nos, ezzel van egy kis gond, mondta Bunecki, Ért engem, hogy úgy mondjam, némi prezízsveszteség. Az alkalmazottaim előtt. Méghozzá a saját fizetett alkalmazottaim miatt. Ami szinte megfizethetetlen. Bevasalom rajtuk, mondta Leka, Ha belegebednek is. Mondom, hogy megfizethetetlen, ingatta a fejét Bunecki. Akkor már a lányt nézte megint. Jóska, én, kezdett bele Leka, de Bunecki leintette. Igen, úgy van. Nem, mondta Leka. De igen. A két ember egész addig az ajtó mellett várt. Most mozdultak meg tulajdonképpen először.

Leka azt mondta Ivónak, Elment a lány. Otthagytott engem. Hogyhogy? Nem akart idejönni, barátom. Hogyhogy nem akart? Hát úgy. Megszökött tőlem. Kétszer is. Nem akartam eddig elmondani neked, mert mit keserítselek? Azt hittem, észre téríthetem. Közben meg csak most derült ki a végén, hogy a papírjai is megvoltak. Eldugta előlem. Húzni akarta csak az időt ezzel is, amíg megcsinálom. Ivó csak hallgatott. Sokat hadakoztunk, mondta Leka, Végül el kellett engedjem. Nem tudom én kezelni az ilyesmit. Hogyne, mondta Ivó, Megértelek. És hát nem fogság ez. Menjen, ha akar. Ez szeretetotthon. Menedék. Nem fogolytábor.

Ilyet még nem éltem, öregem, ingatta a fejét Leka. Mióta csináljuk ezt?, kérdezte Ivó. Pontosán öt éve, három hónapja és tizenkét napja, felelte azonnal Leka. Fejben tartod, nevetett Ivó. Az ember nem felejt el az újjászületése napját, mondta Leka, Sokkal tartozom neked. Már rég letudtad, emelte fel a kezét Ivó, És nem is azért mondtam. Hanem hogy ennyi éven át az a csoda, hogy egyszor sem történt még ilyesmi.

Azt mondta végül Ivó Lekának, hogy fogja le a lány költségeit a bevételeiből. Leka rábólintott, hogy úgy lesz. Közben meg a két legutóbbi szállítmány is rárohadt, és arra se volt reménye, hogy könnyen túl tudni adni a többin, így aztán nem is nagyon voltak bevételek. Valamivel nekem is vezetelnem kell, mondta magában Leka.

